

Mne by tak napadla kytka ...

Setkaly jsme se před časem v nemocnici na lůžkovém oddělení neurologie. A jak už to u žen bývá, řeč se stočila k porodům, tedy přesněji řečeno, co bylo potom. Jaké vlastně bylo doma přivítání ...

První žena, mladá maminka, vyhrkla s velkou lítostí v hlase: „Tedy manžel měl vzorně uklizené, o mladší dítě doma se hezky postaral, ale když pro mě přijel, zapomněl koupit kytku. Byla jsem z toho úplně vyřízená, brečela jsem, a tak mi pak běžel koupit hodně velkou kytici, tak jsem mu odpustila.“

Druhá, starší žena, nevěřičně zakroutila hlavou: „Kvůli takové blbině jste brečela? To mě domů dovezla sanita, starší, dvouletá dcera se potulovala po paneláku v žalostném stavu a můj doma chrápal. Nemohla jsem ho ani probudit. A aby toho nebylo málo, do půlnoci jsem dávala byt po jeho pitce s kamarády do pořádku. Mne by tak napadla kytka.“

*Uvědomujeme si, jak rozdílné jsou začátky našeho života? S jakou radostí a péčí jsme přijímáni, jak se od sebe liší situace, které v dětství zažíváme a které nás tolik ovlivňují?
... A jenom Bůh zná to, co náš život utvářelo. Jaká byla naše startovací čára, kolik radostí a bolestí jsme v životě nasbírali. My i lidé kolem nás ...*

Požehnaný čas přeje Noela